

„внушителния видъ“ на скалиститѣ върхове надъ града, добили най-смѣли и живописни форми при блѣсъка на слънцето. Хвърляйки погледъ къмъ полето на югъ, той тутакси долавя, че единъ по-мекъ климатъ владѣе въ града, легналъ въ подножието на Синитѣ скали, който между друго му прави впечатление съ оръжейната си и текстилна индустрия. Четвъртъ въкъ по-късно френскиятъ пътешественикъ Поайе ни дава доста пълненъ очеркъ за Сливенъ, изтъквайки богатството му откъмъ сурови произведения (кожи, жито, вино), домашното производство на шаеци и сукна, фабрикуването на пушки, които се разнасяли по цѣла Турция и дори въ Персия, промѣнливиятъ но здравъ климатъ, съ честитѣ западни вѣтрове и влажната почва, и чаровната гледка отъ голитѣ стрѣмни височини надъ града, който се крие между вълнообразни бърда. „Сливенъ се струва особено красивъ на опечаления пътникъ поради блѣсъка на пейзажа си следъ дълги часове на самота и мълчание всрѣдъ мрачнитѣ букови и кленови гори на Балкана“. Този пътникъ е виждалъ Египетъ, Сирия, Арменскитѣ алпи, любувалъ се е на тѣхната феерия отъ най-високитѣ имъ точки, и все пакъ намира, че „величествената гледка къмъ Тракия отъ височинитѣ на Сливенския балканъ, е толкова красива, колкото всички тѣзи чудеса на природата, взети наедно“.

Познатиятъ унгарски археологъ Феликсъ Каницъ, който прехвърля нѣколко пъти Балкана и спохожда Сливенъ презъ 1872 г., е също тѣй силно изненаданъ отъ картината на градъ и поле. Като сравнява, по примѣра на английския генералъ Джокмъсъ (Jochmus), пътувалъ изъ България презъ 1847 г., мѣстоположението на Сливенъ съ „райския Дамакъ“, той бележи въ описанието си: „Сливенъ се радва въ българскитѣ кръгове на известна слава. Извънъ живописното си положение, извънъ черното си огнено вино, което се цени като най-благородно между Черно-море и Дунава, той играе въ старобългарско време важна роля и дава като родина на интеллигентни и енергични мъже въ последнитѣ десетилетия не веднажъ потикъ за отхвърляне на турското владичество“

Най-сетне, за да приведемъ още единъ свидетелъ, най-надеженъ отъ всички, — у К. Иречекъ, въ неговитѣ Пътувания по България, подъ дата 23 юний 1884 г. четемъ следното за мѣстоположение и видъ на града: „Първиятъ погледъ на Сливенъ е пленителенъ. Предъ насъ се представя съвър-